

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.02.2006, sp. zn. 29 Odo 782/2003, ECLI:CZ:NS:2006:29.ODO.782.2003.1

Číslo: 30/2007

Právní věta: Bylo-li plnění z neúčinného právního úkonu vzájemné a dlužníkovy plnění z takového úkonu bylo sepsáno do konkursní podstaty, mohou se osoby, jejichž majetek byl takto sepsán a které se o soupisu dozvěděly před uplynutím propadné dvouměsíční lhůty počítané od prvního přezkumného jednání (§ 22 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů), domáhat plnění, které samy poskytly pozdějšímu úpadci, přihláškou pohledávky do konkursu (§ 20 uvedeného zákona). Dojde-li k soupisu až po uplynutí označené propadné lhůty, považuje se pohledávka, která těmto osobám poskytnutím plnění dlužníku vznikla, za přihlášenou pohledávku a uspokojí se stejně jako tyto pohledávky.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.02.2006

Spisová značka: 29 Odo 782/2003

Číslo rozhodnutí: 30

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Konkurs

Předpisy: § 16 předpisu č. 328/1991Sb.

§ 18 předpisu č. 328/1991Sb.

§ 19 předpisu č. 328/1991Sb.

§ 20 předpisu č. 328/1991Sb.

§ 22 odst. 2 předpisu č. 328/1991Sb.

§ 27 odst. 2 předpisu č. 328/1991Sb.

§ 42a odst. 2 předpisu č. 40/1964Sb.

§ 6 předpisu č. 328/1991Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

O k r e s n í s o u d v Karlových Varech rozsudkem ze dne 17. 1. 2002 zamítl žalobu o určení, že žalobkyně je vlastnící domu čp. 1519 na stavební parcele číslo 456 a stavební parcely číslo 456, nacházejících se v obci K. V., katastrální území T., zapsaných u Katastrálního úřadu v K. V. na listu vlastnictví číslo 563 (dále též jen „nemovitosti“). Poté, co dovodil naléhavý právní zájem žalobkyně na požadovaném určení ve smyslu § 80 písm. c) o. s. ř., dospěl k závěru, že JUDr. P. P. jako správce konkursní podstaty úpadce J. L. byl na základě souhlasu uděleného mu konkursním soudem oprávněn prodat nemovitosti sepsané v konkursní podstatě úpadce obchodní společnosti ICI, když v situaci, kdy v průběhu konkursu bylo na základě žaloby úpadcova věřitele podané před prohlášením

konkursu pravomocně rozhodnuto, že kupní smlouva, kterou pozdější úpadce převedl nemovitosti na žalobkyni, je právně neúčinná, správce nemovitosti správně zahrnul do konkursní podstaty. Za neplatnou pak neměl ani kupní smlouvu ze dne 19. 8. 1999, kterou obchodní společnost ICI nemovitosti dále prodala žalované.

K odvolání žalobkyně K r a j s k ý s o u d v Plzni rozsudkem ze dne 15. 4. 2003 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil. Odvolací soud se ztotožnil se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně, přičemž k odvolacím námitkám především uvedl, že řízení před soudem prvního stupně netrpí vadami namítanými žalobkyní, přičemž soud prvního stupně nepochybil, jestliže neprovedl důkaz spisem Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 20 C 87/2000, týkajícím se povolení obnovy řízení ve věci vedené u téhož soudu pod sp. zn. 20 C 53/95. Výsledek uvedeného řízení je totiž bez dopadu na souzenou věc. Za správný pokládal též závěr soudu prvního stupně, že správce konkursní podstaty zařadil nemovitosti do konkursní podstaty právem a že mu nic nebránilo s nimi nakládat.

Proti rozsudku odvolacího soudu a výslovně též proti rozsudku soudu prvního stupně podala žalobkyně včasné dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., namítajíc, že spočívají na nesprávném právním posouzení věci (tedy, že je dán dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř.). Konkrétně soudům nižších stupňů vytýká, že se ztotožnily s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 3. 2000, č. j. 13 Cmo 154/99-80, který spočívá na právním názoru, že neúčinnost právního úkonu má ze zákona účinky ex tunc a nikoliv erga omnes (tj. jen vůči tomu, kdo právnímu úkonu odporoval).

Nastávají-li účinky odporovatelnosti právního úkonu v rámci řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 2 ve věci žalobce Finančního úřadu v P. (dále též jen „finanční úřad“) ex tunc, nelze je vztáhnout na nikoho z dalších konkursních věřitelů. V okamžiku, v němž nastaly účinky odporovatelnosti právního úkonu, nebyli věřitelé (včetně finančního úřadu, jenž podal odpůřčí žalobu) v postavení konkursních věřitelů, takže není správný názor, že do konkursní podstaty úpadce patří i majetek, ohledně kterého se dlužníkům věřitel v řízení zahájeném před prohlášením konkursu, leč pravomocně ukončeném po prohlášení konkursu, domohl (žalobou podle § 42a obč. zák.) vyslovení neúčinnosti právního úkonu.

V uvedeném dovolatelka spatřuje překážku, jež brání nakládání s jejími nemovitostmi v konkursní podstatě úpadce J. L.

Potud dovolatelka cituje ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“), usuzujíc, že právo konkursního věřitele a správce konkursní podstaty odporovat právním úkonům dlužníka stojí vedle sebe alternativně. Odtud uzavírá, že správce konkursní podstaty i konkursní věřitel může toto právo realizovat teprve po prohlášení konkursu. Žaloba podaná dříve proto účinky plynoucí ze zákona o konkursu a vyrovnání mít nemůže. Nadto úpadcův majetek nemohl být (ve smyslu ustanovení § 16 odst. 4 ZKV) zkrácen o uvedené nemovitosti, nýbrž (teoreticky) pouze o rozdíl mezi hodnotou nemovitostí a částkou, kterou za ně dovolatelka zaplatila.

Soudu prvního stupně dovolatelka v této souvislosti vytýká, že se nevypořádal s její námitkou, že ke zkrácení úpadcova majetku ani tak nedošlo. Dovolatelka dále vyslovuje přesvědčení, že podle zákona o konkursu a vyrovnání ve znění účinném před 1. 5. 2000 (před účinností zákona č. 105/2000 Sb.) nemohl být, se zřetelem k dikci § 6 ZKV, do konkursní podstaty sepisován a následně zpeněžován majetek ve vlastnictví osob odlišných od úpadce.

Dovolatelka též nesouhlasí s názorem soudů na význam řízení o obnově vedeného na základě jejího návrhu u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 20 C 87/2000, jehož výsledek pokládá pro věc za zásadní, neboť nepochybně dojde ke zrušení rozsudku o neúčinnosti kupních smluv, jimiž nemovitosti od pozdějšího úpadce nabyla.

Dovolatelka je názoru, že vlastnické právo k nemovitostem jí bylo odňato v rozporu s ustanovením článku 11 Listiny základních práv a svobod, neboť za nemovitosti, jež řádně koupila, neobdržela žádnou náhradu. I proto pokládá převod nemovitostí na žalovanou za neplatný, majíc za to, že je stále jejich vlastníci. Konečně dovolatelka tvrdí, že vylučovací žaloba neměla ve věci přílišného významu, neboť správce konkursní podstaty nemovitosti prodal dříve, než došlo k jejímu projednání. Proto dovolatelka požaduje, aby Nejvyšší soud napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Dovolatelka výslovně dovoláním napadla i rozsudek soudu prvního stupně. Dovolání je ve smyslu ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. mimořádným opravným prostředkem, kterým lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští. Z uvedeného vyplývá, že dovoláním rozhodnutí soudu prvního stupně úspěšně napadnout nelze.

Opravným prostředkem pro přezkoumání rozhodnutí okresního soudu je podle § 201 o. s. ř. odvolání, pokud to zákon nevylučuje. Občanský soudní řád proto také neupravuje funkční příslušnost soudu pro projednání dovolání proti takovému rozhodnutí. Jelikož nedostatek funkční příslušnosti je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, Nejvyšší soud řízení o „dovolání“ proti rozsudku soudu prvního stupně, které touto vadou trpí, podle ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. zastavil (shodně srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu uveřejněného pod číslem 10/2001 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Dovolání proti rozsudku odvolacího soudu shledává Nejvyšší soud přípustným podle ustanovení 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., přičemž zásadní význam tohoto rozhodnutí spatřuje v zodpovězení otázky (dovolacím soudem dosud neřešené a dovolacími argumenty z obsahového hlediska předjímané) postavení a nároků osoby, jejíž majetek byl do konkursní podstaty úpadce sepsán a následně zpeněžen v důsledku řízení o odporové žalobě zahájeného dlužníkovým věřitelem před a skončeného po prohlášení konkursu na majetek dlužníka.

Vady řízení, k nimž dovolací soud přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a nepodávají se ani z obsahu spisu; Nejvyšší soud se tedy – v hranicích právních otázek uplatněných dovoláním – zabýval správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z odůvodnění:

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl – a se zřetelem ke způsobu, jímž byla založena přípustnost dovolání, ani nemohl být (srov. § 241a odst. 3 o. s. ř.) – zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází. Pro právní posouzení věci jsou rozhodné především skutkové závěry, podle kterých:

- 1) Kupní smlouvou ze dne 31. 12. 1993 (dále též jen „kupní smlouva č. 1“) pozdější úpadce J. L. (jako prodávající) převedl sporné nemovitosti na žalobkyni (jako kupující).
- 2) Usnesením ze dne 15. 1. 1997 Krajský obchodní soud v Praze prohlásil konkurs na majetek J. L. a správcem jeho konkursní podstaty ustanovil JUDr. P. P.
- 3) Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30. 9. 1996 bylo ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 1997 na základě žaloby podané proti dovolatelce určeno, že kupní smlouva č. 1 je vůči žalobci (České republice zastoupené finančním úřadem) právně neúčinná.

4) Správce konkursní podstaty sepsal nemovitosti, jejichž vlastníkem byla tehdy žalobkyně, na základě určení podle bodu 3 do konkursní podstaty úpadce.

5) Usnesením ze dne 30. 7. 1998 udělil Krajský obchodní soud v Praze správci konkursní podstaty souhlas s prodejem nemovitostí mimo dražbu.

6) Kupní smlouvou ze dne 22. 6. 1999 (dále též jen „kupní smlouva č. 2“) správce konkursní podstaty (jako prodávající) převedl vlastnictví k nemovitostem na obchodní společnost ICI (jako kupující) za kupní cenu 3 050 000 Kč a vklad vlastnického práva kupující podle této smlouvy do katastru nemovitostí povolil katastrální úřad 25. 6. 1999 s účinky vkladu k 22. 6. 1999.

7) Kupní smlouvou ze dne 19. 8. 1999 (dále též jen „kupní smlouva č. 3“) obchodní společnost ICI (jako prodávající) převedla vlastnictví k nemovitostem na žalovanou (jako kupující) a katastrální úřad následně povolil vklad vlastnického práva kupující podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

8) Rozsudkem ze dne 9. 3. 2000 Vrchní soud v Praze potvrdil rozsudek ze dne 21. 4. 1999, jímž Krajský obchodní soud v Praze zamítl žalobu, kterou se dovolatelka domáhala vůči správci konkursní podstaty mimo jiné i vyloučení sporných nemovitostí.

S přihlédnutím k době prohlášení konkursu na majetek J. L. (15. 1. 1997) je pro další úvahy Nejvyššího soudu rozhodný především výklad zákona o konkursu a vyrovnání, ve znění zákonů č. 122/1993 Sb., č. 42/1994 Sb., č. 117/1994 Sb., č. 156/1994 Sb., č. 224/1994 Sb., č. 84/1995 Sb. a č. 94/1996 Sb.

Podle ustanovení § 6 ZKV majetek podléhající konkursu tvoří konkursní podstatu (dále jen „podstata“) (odstavec 1). Konkurs se týká majetku, který patřil dlužníkovi v den prohlášení konkursu a kterého nabyl za konkursu; tímto majetkem se rozumí také mzda nebo jiné podobné příjmy. Do podstaty nenáleží majetek, jehož se nemůže týkat výkon rozhodnutí; majetek sloužící podnikatelské činnosti z podstaty vyloučen není (odstavec 2). Z ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) ZKV se dále podává, že prohlášení konkursu má, mimo jiné, ten účinek, že oprávnění nakládat s majetkem podstaty přechází na správce. Právní úkony úpadce, týkající se tohoto majetku, jsou vůči konkursním věřitelům neúčinné. Osoba, která uzavřela s úpadcem smlouvu, může od ní odstoupit, ledaže v době jejího uzavření věděla o prohlášení konkursu.

Podle ustanovení § 18 odst. 1 ZKV soupis podstaty (dále jen „soupis“) provede správce podle pokynů soudu za použití seznamu předloženého úpadcem a za součinnosti věřitelského výboru. Nesplnil-li úpadce povinnosti podle § 17 odst. 2 ZKV, uloží mu soud, aby se dostavil k sepsání zápisu o seznamu majetku a aby vydal potřebné listiny správci.

Ustanovení § 19 ZKV pak určuje, že jsou-li pochybnosti, zda věc náleží do podstaty, zapíše se do soupisu podstaty s poznámkou o nárocích uplatněných jinými osobami anebo s poznámkou o jiných důvodech, které zpochybňují zařazení věci do soupisu (odstavec 1). Soud uloží tomu, kdo uplatňuje, že věc neměla být do soupisu zařazena, aby ve lhůtě určené soudem podal žalobu proti správci. V případě, že žaloba není včas podána, má se za to, že věc je do soupisu pojata oprávněně (odstavec 2).

Z ustanovení § 27 ZKV se dále podává, že podstatu lze zpeněžit buď prodejem věcí způsobem upraveným v ustanoveních o výkonu rozhodnutí soudem, nebo prodejem mimo dražbu (odstavec 1).

Prodej mimo dražbu uskuteční správce se souhlasem soudu a věřitelského výboru a po slyšení úpadce za podmínek stanovených soudem. Věci lze prodat mimo dražbu i pod odhadní cenu. Obdobně lze převést i úpadcovy sporné nebo obtížně vymahatelné pohledávky (odstavec 2). Zpeněžení věcí prodejem podle ustanovení o výkonu rozhodnutí provede soud na návrh správce,

který má přitom postavení oprávněného (odstavec 3).

I z dovolání je zjevné, že dovolatelka přeceňuje význam sporu o určení neúčinnosti kupní smlouvy č. 1 (což je patrné z toho, jaký důraz klade na řízení o obnově v této věci) a naopak nedoceňuje význam soupisu majetku a výsledku řízení o vylučovací žalobě.

Povahu soupisu majetku konkursní podstaty a předpokládaný postup správce konkursní podstaty při soupisu majetku konkursní podstaty popsal Nejvyšší soud podrobně již ve stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 1998, [Cpjn 19/98](#), uveřejněném pod číslem 52/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jen „stanovisko“), pod bodem XXIX. (str. 197-199 /373-375/). Zde především formuloval a odůvodnil závěr, že provedení soupisu majetku patřícího do konkursní podstaty patří k jednomu ze základních úkolů správce konkursní podstaty.

Soupis podstaty tvoří právní podklad pro zpeněžení majetku patřícího do podstaty; zpeněžen může být jen ten majetek, který byl sepsán, a správce je povinen zpeněžit veškerý sepsaný majetek, ledaže by byl ze soupisu zákonem stanoveným způsobem vyloučen.

Soupis majetku podstaty představuje titul, kterým správce konkursní podstaty dokládá (např. v řízení o zápisu vkladu vlastnického práva k nemovitostem do katastru nemovitostí), že je oprávněn se sepsaným majetkem při jeho zpeněžení nakládat.

Tamtéž Nejvyšší soud vysvětlil, že správce konkursní podstaty zařadí do soupisu majetku konkursní podstaty každou věc, pohledávku nebo právo mající majetkovou hodnotu, o nichž má za to, že patří nebo mohou patřit do podstaty, i když tu je pochybnost, zda do podstaty skutečně patří.

O tom, u kterých věcí jsou pochybnosti, zda náleží do podstaty, a o důvodech, které k těmto pochybnostem vedou (včetně nároků uplatněných jinými osobami), správce vyrozumí konkursní soud.

Konkursní soud důvody zpochybňující zařazení věci do soupisu posoudí; podaří-li se pochybnosti odstranit, vydá správci pokyn, aby věc ze soupisu vyřadil, popřípadě aby věc sepsal bez poznámky. Osoby, které k věci uplatnily právo nepřipouštějící její soupis, konkursní soud – nebylo-li možné námitkám těchto osob uplatněným u správce konkursní podstaty nebo u konkursního soudu zcela vyhovět a věc ze soupisu vyřadit – usnesením vyzve, aby svůj nárok uplatnily žalobou podanou proti správci, kterou se budou domáhat vyloučení věci ze soupisu (tzv. vylučovací žalobou).

Podstatou vylučovací žaloby podle § 19 ZKV pak je pro konkurs (ale i pro účastníky řízení o žalobě) závazným způsobem vyřešit právě otázku, zda majetek sepsaný do konkursní podstaty (některá z jeho částí) byl do soupisu pojat oprávněně a zda zde není silnější právo jiné osoby než úpadce, které soupis tohoto majetku a jeho následné zpeněžení v konkursu vylučuje. Nejde o úpravu vlastní toliko konkursnímu právu; stejnou metodou (vylučovací žalobou, kterou musí podat ten, kdo se domnívá, že má k věci silnější právo) se totiž řeší (a z historického pohledu v českých zemích vždy řešil) i spor o majetek sepsaný v rámci výkonu rozhodnutí či exekuce (srov. např. § 267 o. s. ř.).

I ze samotné dikce § 19 odst. 1 ZKV se pak podává, že za součást majetku konkursní podstaty úpadce se pokládá a zpeněžení ve prospěch konkursních věřitelů podléhá veškerý majetek, o kterém správce konkursní podstaty pořídil soupis a který z tohoto soupisu nebyl (zpravidla na základě výsledků řízení o vylučovací žalobě) vyloučen. Přitom nemusí jít (a dovolatelka se mýlí, usuzuje-li jinak), ani o majetek ve vlastnictví úpadce, což pro rozhodnou dobu bylo dovozováno výkladem (k tomu srov. bod XVII. stanoviska, str. 183 /359/).

Námitka dovolatelky, že majetek ve vlastnictví osob odlišných od úpadce v rozhodné době do konkursní podstaty sepsán býti neměl, a proto nemohl být ani zpeněžen, tak důvodná není (srov. k

tomu shodně např. i rozsudek Nejvyššího soudu uveřejněný pod číslem 81/2005 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dále též jen „R 81/2005“).

V R 81/2005, na něž v podrobnostech odkazuje, dále Nejvyšší soud formuloval a odůvodnil závěr, od kterého nemá důvodu se odchýlit ani v této věci, a podle něž platí, že ten, na koho správce konkursní podstaty v rámci zpeněžování (§ 27 ZKV) převedl majetek sepsaný do konkursní podstaty jako vlastnictví úpadce, se stává vlastníkem takového majetku bez zřetele k tomu, zda později vyšlo najevo, že majetek v době zpeněžení vlastnický náležel někomu jinému. Tamtéž vysvětlil, že neuplynula-li tomu, kdo tvrdí, že jeho vlastnické právo k majetku zpeněženému správcem konkursní podstaty jako součástí majetku konkursní podstaty vylučovalo příslušnost tohoto majetku ke konkursní podstatě, dosud lhůta k podání vylučovací žaloby podle ustanovení § 19 odst. 2 ZKV, může se žalobou podanou podle tohoto ustanovení proti správci konkursní podstaty domáhat vyloučení náhradního peněžitého plnění získaného správcem konkursní podstaty za zpeněžený majetek z konkursní podstaty. Se žalobou na určení vlastnického práva (§ 80 písm. c/ o. s. ř.) podanou vůči tomu, kdo majetek zpeněžením nabyt, však taková osoba uspět nemůže. Konečně platí, že byl-li výtěžek zpeněžení majetku sepsaného do konkursní podstaty vyplacen úpadcovým věřitelům, může se ten, kdo tvrdí, že výtěžek zpeněžení byl vyplacen neprávem, neboť podle hmotného práva měl ke zpeněženému majetku „lepší právo“ než úpadce, domáhat vydání bezdůvodného obohacení žalobou směřující vůči osobám, mezi které byl rozdělen; účinnému uplatnění takového nároku není na překážku ani případný negativní výsledek sporu o vyloučení majetku, jehož následným zpeněžením byl výtěžek získán, z konkursní podstaty.

V posuzované věci došlo ke zpeněžení sepsaného majetku v době (22. 6. 1999), kdy zákon o konkursu a vyrovnání správci konkursní podstaty nezakazoval tak učinit ani v průběhu řízení o vylučovací žalobě. Po skutkové stránce nesporným pak je i to, že dovolatelka s vylučovací žalobou (lhostejno z jakých důvodů) neuspěla. Tyto okolnosti samy o sobě vedou k závěru, že dovolání není opodstatněné, neboť dokládají, že příslušnost nemovitostí k podstatě již byla pravomocně vyřešena a vlastnictví společnosti ICI, jež je nabyta zpeněžením od správce konkursní podstaty, nemůže být zpochybněno. Z týchž příčin nelze zpochybnit vlastnické právo žalované, jež nemovitosti od společnosti ICI nabyta kupní smlouvou č. 3.

V rámci preventivního působení soudu pokládá Nejvyšší soud za potřebné vyslovit se k věci i v rovině argumentů, jimiž dovolatelka brojí proti důvodům soupisu.

Také v tomto ohledu je napadené rozhodnutí souladné s ustálenou rozhodovací praxí soudů. Tak již v rozsudku uveřejněném pod číslem 26/2000 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (na který též v podrobnostech odkazuje) Nejvyšší soud uzavřel, že byla-li neúčinnost odporovaného úkonu dlužníka (zde kupní smlouvy č. 1) vyslovena (podle § 42a obč. zák.) v době, kdy již byl prohlášen konkurs na majetek dlužníka, stává se majetek žalovaného, který dohodou ušel z dlužníkovy (úpadcova) majetku, součástí konkursní podstaty úpadce. Úsudek odvolacího soudu je namístě korigovat toliko v jediném směru, totiž potud, že popsany účinek rozhodnutí o odporové žalobě nastane, i když úpadcův věřitel (jako osoba, která odporovou žalobu podala) svou vymahatelnou pohledávku do konkursu vůbec nepřihlásí (skutečnost, že takový věřitel pohledávku do konkursu přihlásil, ale přestal být konkursním věřitelem v důsledku účinného popření pravosti pohledávky, však může být důvodem pro vyloučení takto sepsaného majetku /nebyl-li dosud zpeněžen/ ze soupisu majetku konkursní podstaty).

Konečně neobstojí ani námitka dovolatelky, že uvedený postup je neústavní, když za nemovitosti, jež řádně koupila, neobdržela žádnou náhradu. Bylo-li totiž plnění z neúčinného právního úkonu vzájemné a dlužníkovy plnění z takového úkonu bylo sepsáno do konkursní podstaty, mohou se osoby, jejichž majetek byl takto sepsán a které se o soupisu dozvěděly před uplynutím propadné dvouměsíční lhůty počítané od prvního přezkumného jednání (§ 22 odst. 2 ZKV), domáhat plnění,

které samy poskytly pozdějšímu úpadci, přihláškou pohledávky do konkursu (§ 20 ZKV).

Situaci vzniklou tím, že k soupisu dojde až po uplynutí označené propadné lhůty, je nutno řešit obdobným způsobem, jakým se soudní praxe v době před 1. 5. 2000 vypořádala s pohledávkou manžela úpadce vzniklou v průběhu konkursu rozhodnutím soudu o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví manželů (srov. bod XXXIV. stanoviska, str. 178 /219/), tedy tak, že takovou pohledávku není třeba přihlašovat do konkursu (je-li u něj uplatněna, správce konkursní podstaty s ní zachází jako s přihlášenou pohledávkou příslušné třídy).

Tento závěr s sebou nese konečné posouzení podaného dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu jako neopodstatněného; Nejvyšší soud proto dovolání, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), v tomto rozsahu zamítl (§ 243b odst. 2, část věty před středníkem, o. s. ř.).